Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 5. septembra 2019 *

„Odvolanie – Žaloba o náhradu škody – Článok 340 druhý odsek ZFEÚ – Neprimeraná dĺžka konania vo veci pred Všeobecným súdom Európskej únie – Náhrada škody, ktorá bola údajne spôsobená žalobkyni – Neuplatnenie pojmu ‚jediný podnik' – Majetková ujma – Náklady na bankovú záruku – Príčinná súvislosť – Ušlý zisk – Nemajetková ujma – Zodpovednosť Európskej únie za škody spôsobené porušeniami práva Únie, ktoré vyplývajú z rozhodnutia Všeobecného súdu – Absencia vzniku zodpovednosti"

V spojených veciach C-447/17 P a C-479/17 P,

ktorých predmetom sú dve odvolania podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 25. júla 2017 a 8. augusta 2017,

Európska únia, zastúpená Súdnym dvorom Európskej únie, v zastúpení: pôvodne J. Inghelram a K. Sawyer, neskôr J. Inghelram splnomocnení zástupcovia,

odvolateľka,

ďalší účastníci konania:

Guardian Europe Sàrl, so sídlom v Bertrange (Luxembursko), v zastúpení: C. O'Daly, solicitor, a F. Louis, avocat,

žalobkyňa v prvostupňovom konaní,

Európska únia, zastúpená Európskou komisiou, v zastúpení: N. Khan, A. Dawes a C. Urraca Caviedes, splnomocnení zástupcovia,

žalovaná v prvostupňovom konaní (C-447/17 P),

a

Guardian Europe Sàrl, so sídlom v Bertrange (Luxembursko), v zastúpení: C. O'Daly, solicitor, a F. Louis, avocat,

odvolateľka,

ďalší účastníci konania:

Európska únia, zastúpená Súdnym dvorom Európskej únie, v zastúpení: pôvodne J. Inghelram a K. Sawyer, neskôr J. Inghelram, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: angličtina.

Európska únia, zastúpená Európskou komisiou, v zastúpení: N. Khan, A. Dawes a C. Urraca Caviedes, splnomocnení zástupcovia,

žalované v prvostupňovom konaní (C-479/17 P),

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: podpredsedníčka Súdneho dvora R. Silva de Lapuerta (spravodajkyňa), vykonávajúca funkciu predsedníčky prvej komory, sudcovia J.-C. Bonichot, E. Regan, C. G. Fernlund a S. Rodin,

generálny advokát: Y. Bot,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 16. mája 2019,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojimi odvolaniami sa na jednej strane Európska únia, zastúpená Súdnym dvorom Európskej únie (C-447/17 P), a na druhej strane spoločnosť Guardian Europe Sàrl (C-479/17 P) domáhajú čiastočného zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie zo 7. júna 2017, Guardian Europe/Európska únia (T-673/15, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2017:377), ktorým tento súd jednak uložil Európskej únii, zastúpenej Súdnym dvorom Európskej únie, povinnosť zaplatiť spoločnosti Guardian Europe náhradu škody vo výške 654 523,43 eura z titulu majetkovej ujmy, ktorá bola tejto spoločnosti spôsobená z dôvodu nedodržania primeranej lehoty na rozhodnutie vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 27. septembra 2012, Guardian Industries a Guardian Europe/Komisia (T-82/08, EU:T:2012:494) (ďalej len „vec T-82/08“), a jednak v zostávajúcej časti žalobu zamietol.

Právny rámec

Štatút Súdneho dvora Európskej únie

2 Článok 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie stanovuje:

„Proti konečným rozhodnutiam Všeobecného súdu a proti rozhodnutiam Všeobecného súdu, ktorými rozhodol len o časti prejednávanej veci alebo ktorými rozhodol o prekážke konania súvisiacej s námietkou nedostatku právomoci alebo neprípustnosti, možno do dvoch mesiacov od doručenia napadnutého rozhodnutia podať odvolanie na Súdny dvor.

Toto odvolanie môže podať strana, ktorá so svojimi podaniami nebola úspešná vôbec alebo len čiastočne…“

Rokovací poriadok Súdneho dvora

3 Podľa článku 174 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora „vo vyjadrení k odvolaniu možno navrhnúť, aby sa odvolaniu vyhovelo alebo aby sa čiastočne alebo úplne zamietlo“.

4 Článok 176 tohto rokovacieho poriadku znie:

„1. Účastníci konania uvedení v článku 172 tohto poriadku môžu podať vzájomné odvolanie v rovnakej lehote, ako je stanovená na predloženie vyjadrenia k odvolaniu.

2. Vzájomné odvolanie sa musí predložiť prostredníctvom samostatného podania, oddeleného od vyjadrenia k odvolaniu.“

5 Článok 178 uvedeného rokovacieho poriadku stanovuje:

„1. Vo vzájomnom odvolaní možno navrhnúť, aby bolo rozhodnutie Všeobecného súdu čiastočne alebo úplne zrušené.

2. Vo vzájomnom odvolaní možno tiež navrhnúť, aby bolo zrušené výslovné alebo implicitné rozhodnutie Všeobecného súdu o prípustnosti žaloby.

…“

Okolnosti predchádzajúce sporu

6 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 12. februára 2008 podali spoločnosti Guardian Industries Corp. a Guardian Europe žalobu proti rozhodnutiu Komisie K(2007) 5791 v konečnom znení z 28. novembra 2007 týkajúcemu sa konania podľa článku [101 ZFEÚ] a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/39165 – Ploché sklo) (ďalej len „sporné rozhodnutie“). Tieto spoločnosti vo svojej žalobe v podstate navrhli, aby Všeobecný súd čiastočne zrušil toto rozhodnutie v rozsahu, v akom sa ich týka, a znížil výšku pokuty, ktorá im bola v uvedenom rozhodnutí uložená.

7 Všeobecný súd rozsudkom z 27. septembra 2012, Guardian Industries a Guardian Europe/Komisia (T-82/08, EU:T:2012:494), túto žalobu zamietol.

8 Návrhom podaným 10. decembra 2012 podali Guardian Industries a Guardian Europe odvolanie proti rozsudku z 27. septembra 2012, Guardian Industries a Guardian Europe/Komisia (T-82/08, EU:T:2012:494).

9 Súdny dvor rozsudkom z 12. novembra 2014, Guardian Industries a Guardian Europe/Komisia (C-580/12 P, EU:C:2014:2363), po prvé zrušil rozsudok z 27. septembra 2012, Guardian Industries a Guardian Europe/Komisia (T-82/08, EU:T:2012:494), v rozsahu, v akom bol v tomto rozsudku zamietnutý žalobný dôvod založený na porušení zásady zákazu diskriminácie, pokiaľ ide o výpočet výšky pokuty uloženej spoločne a nerozdielne spoločnostiam Guardian Industries a Guardian Europe, a bola týmto spoločnostiam uložená povinnosť nahradiť trovy konania. Po druhé Súdny dvor zrušil článok 2 sporného rozhodnutia v rozsahu, v akom bola v tomto článku 2 stanovená výška pokuty uloženej spoločne a nerozdielne spoločnostiam Guardian Industries a Guardian Europe na 148 000 000 eur. Po tretie Súdny dvor stanovil výšku pokuty uloženej spoločne a nerozdielne spoločnostiam Guardian Industries a Guardian Europe z dôvodu porušenia konštatovaného v článku 1 sporného rozhodnutia na 103 600 000 eur. Po štvrté Súdny dvor v zostávajúcej časti odvolanie zamietol. Po piate Súdny dvor rozhodol o rozdelení trov konania.

Konanie pred Všeobecným súdom a napadnutý rozsudok

10 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 19. novembra 2015 podala Guardian Europe proti Európskej únii, zastúpenej Európskou komisiou a Súdnym dvorom Európskej únie, žalobu na základe článku 268 a článku 340 druhého odseku ZFEÚ s cieľom získať náhradu škody, ktorá bola tejto

spoločnosti údajne spôsobená jednak z dôvodu neprimeranej dĺžky konania pred Všeobecným súdom vo veci T-82/08 a jednak z dôvodu porušenia zásady rovnosti zaobchádzania, ku ktorému došlo v spornom rozhodnutí a v rozsudku z 27. septembra 2012, Guardian Industries a Guardian Europe/Komisia (T-82/08, EU:T:2012:494).

11 V napadnutom rozsudku Všeobecný súd rozhodol:

„1. Európska únia zastúpená Súdnym dvorom Európskej únie je povinná zaplatiť náhradu vo výške 654 523,43 eura spoločnosti Guardian Europe… z dôvodu majetkovej ujmy, ktorú táto spoločnosť utrpela z dôvodu nedodržania primeranej lehoty na rozhodnutie vo [veci T-82/08]. Táto náhrada bude za obdobie od 27. júla 2010 do vydania tohto rozsudku zvýšená o kompenzačné úroky vo výške ročnej miery inflácie konštatovanej Eurostatom (Štatistický úrad Európskej únie) v členskom štáte, v ktorom má táto spoločnosť sídlo.

2. Náhrada uvedená v prvom bode sa zvýši o úroky z omeškania odo dňa vyhlásenia tohto rozsudku až do úplného zaplatenia uvedenej náhrady škody v sadzbe stanovenej Európskou centrálnou bankou (ECB) pre hlavné operácie refinancovania, zvýšenej o dva percentuálne body.

3. V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.

4. Guardian Europe je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vynaložila Únia zastúpená Európskou komisiou.

5. Guardian Europe na jednej strane a Únia zastúpená Súdnym dvorom Európskej únie na strane druhej znášajú vlastné trovy konania.“

Návrhy účastníkov konania

12 Svojím odvolaním vo veci C-447/17 P Európska únia, zastúpená Súdnym dvorom Európskej únie, navrhuje, aby Súdny dvor:

– zrušil bod 1 výroku napadnutého rozsudku,

– zamietol ako nedôvodný návrh spoločnosti Guardian Europe uvedený v prvostupňovom konaní, ktorým sa táto spoločnosť domáha získania náhrady škody vo výške 936 000 eur v súvislosti s nákladmi na bankovú záruku v rámci náhrady škody, ktorá jej bola údajne spôsobená z dôvodu nedodržania primeranej lehoty na rozhodnutie vo veci T-82/08, alebo subsidiárne znížil uvedenú náhradu škody na sumu 299 251,64 eura spolu s kompenzačnými úrokmi vypočítanými s prihliadnutím na skutočnosť, že táto suma sa skladá z rôznych súm, ktoré sa stali splatné v rôznych časových obdobiach, a

– uložil spoločnosti Guardian Europe povinnosť nahradiť trovy konania.

13 Guardian Europe navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolanie a

– uložil odvolateľke povinnosť nahradiť trovy konania.

14 Európska únia, zastúpená Komisiou, navrhuje, aby Súdny dvor:

– vyhovel odvolaniu v celom rozsahu a

– uložil spoločnosti Guardian Europe povinnosť nahradiť trovy konania.

15 Svojím odvolaním vo veci C-479/17 P Guardian Europe navrhuje, aby Súdny dvor:

– zrušil napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom bol v bode 3 jeho výroku čiastočne zamietnutý návrh spoločnosti Guardian Europe na náhradu škody založený na článku 268 a článku 340 druhého odseku ZFEÚ,

– uložil Európskej únii, zastúpenej Súdnym dvorom Európskej únie, povinnosť nahradiť škodu, ktorá jej bola spôsobená z dôvodu, že Všeobecný súd porušil požiadavky týkajúce sa dodržania primeranej lehoty na rozhodnutie, a to tak, že jej vyplatí nasledujúce sumy zvýšené jednak o kompenzačné úroky od 27. júla 2010 do vydania rozsudku o tomto odvolaní vo výške ročnej miery inflácie stanovenej pre relevantné obdobie Eurostatom v členskom štáte, v ktorom má Guardian Europe sídlo, a jednak o úroky z omeškania odo dňa vyhlásenia rozsudku vo veci tohto odvolania v sadzbe stanovenej ECB pre hlavné operácie refinancovania, zvýšenej o dva percentuálne body:

  – 1 388 000 eur z dôvodu nákladov obetovanej príležitosti alebo ako ušlý zisk,

  – 143 675,78 eura z dôvodu nákladov na bankovú záruku,

  – sumu určenú vo forme príslušného percentuálneho podielu z pokuty uloženej spoločnosti Guardian Europe v spornom rozhodnutí z dôvodu nemajetkovej ujmy,

– uložil Európskej únii, zastúpenej Komisiou a Súdnym dvorom Európskej, povinnosť nahradiť škodu, ktorá jej bola spôsobená z dôvodu, že Komisia a Všeobecný súd porušili zásadu rovnosti zaobchádzania, a to tak, že jej vyplatí nasledujúce sumy zvýšené jednak o kompenzačné úroky za obdobie od 19. novembra 2010 do dátumu vyhlásenia rozsudku vo veci tohto odvolania vo výške ročnej miery inflácie stanovenej pre relevantné obdobie Eurostatom v členskom štáte, v ktorom má Guardian Europe sídlo, a jednak o úroky z omeškania odo dňa vyhlásenia rozsudku vo veci tohto odvolania v sadzbe stanovenej ECB pre hlavné operácie refinancovania, zvýšenej o dva percentuálne body:

  – 7 712 000 eur z dôvodu nákladov obetovanej príležitosti alebo ako ušlý zisk,

  – sumu určenú vo forme príslušného percentuálneho podielu z pokuty uloženej spoločnosti Guardian Europe v spornom rozhodnutí z dôvodu nemajetkovej ujmy,

– subsidiárne vrátil vec Všeobecnému súdu a

– uložil Európskej únii, zastúpenej Komisiou a Súdnym dvorom Európskej únie, povinnosť nahradiť trovy konania.

16 Európska únia, zastúpená Súdnym dvorom Európskej únie, navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolanie a

– uložil spoločnosti Guardian Europe povinnosť nahradiť trovy konania.

17 Európska únia, zastúpená Komisiou, navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolanie v rozsahu, v akom smeruje proti Komisii, a

– uložil spoločnosti Guardian Europe povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania a nahradiť trovy konania vynaložené Európskou úniou, zastúpenou Komisiou.

18 Svojím vzájomným odvolaním vo veci C-479/17 P Európska únia, zastúpená Súdnym dvorom Európskej únie, navrhuje, aby Súdny dvor:

– zrušil rozhodnutie o zamietnutí námietky neprípustnosti návrhu na náhradu ušlého zisku,

– vyhlásil návrh spoločnosti Guardian Europe na náhradu ušlého zisku za neprípustný a

– uložil spoločnosti Guardian Europe povinnosť nahradiť trovy konania.

19 Guardian Europe navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol vzájomné odvolanie a

– uložil Európskej únii, zastúpenej Súdnym dvorom Európskej únie, povinnosť nahradiť trovy konania.

20 Rozhodnutím podpredsedníčky Súdneho dvora, vykonávajúcej funkciu predsedníčky prvej komory, z 3. júna 2019 boli veci C-447/17 P a C-479/17 P spojené na účely rozsudku.

O odvolaní vo veci C-447/17 P

21 Európska únia, zastúpená Súdnym dvorom Európskej únie, v odvolaní vo veci C-447/17 P uvádza štyri odvolacie dôvody. Listom zo 7. januára 2019 však vzala späť svoj prvý, tretí a štvrtý odvolací dôvod uvedený na podporu svojho odvolania.

Argumentácia účastníkov konania

22 Po svojom čiastočnom späťvzatí Európska únia, zastúpená Súdnym dvorom Európskej únie, ktorá je odvolateľkou v odvolacom konaní vo veci C-447/17 P, na podporu svojho druhého a jediného odvolacieho dôvodu uvedeného na podporu svojho odvolania tvrdí, že Všeobecný súd sa tým, že v bode 161 napadnutého rozsudku konštatoval, že existuje dostatočne priama príčinná súvislosť medzi nedodržaním primeranej lehoty na rozhodnutie vo veci T-82/08 a škodou, ktorá bola spôsobená spoločnosti Guardian Europe z dôvodu zaplatenia nákladov na bankovú záruku v období zodpovedajúcom prekročeniu uvedenej lehoty, dopustil nesprávneho právneho posúdenia v rámci výkladu pojmu „príčinná súvislosť“.

23 Odvolateľka vo veci C-447/17 P sa konkrétne domnieva, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho predpokladu, podľa ktorého sa voľba zriadiť bankovú záruku viaže len na jediný časový okamih, a to na okamih „prvotnej voľby“ zriadiť túto záruku. Keďže povinnosť zaplatiť pokutu existovala počas celého konania pred súdmi Únie, mala Guardian Europe možnosť zaplatiť pokutu a splniť si tak povinnosť, ktorá jej bola v tejto súvislosti uložená. Keďže mala možnosť zaplatiť pokutu v akomkoľvek okamihu, voľba uskutočnená touto spoločnosťou, a to nahradiť túto platbu bankovou zárukou, je dlhodobou voľbou, ktorú zachovala počas celého konania. Rozhodujúca príčina zaplatenia nákladov na bankovú záruku preto spočívala v jej vlastnej voľbe nezaplatiť celú sumu pokuty a nahradiť túto platbu bankovou zárukou, a nie v nedodržaní primeranej lehoty na rozhodnutie.

24 Skutkový stav prejednávanej veci navyše potvrdzuje tento výklad. Ako totiž vyplýva z bodu 156 napadnutého rozsudku, Guardian Europe zrušila bankovú záruku 2. augusta 2013, čo je dátum, ktorý nijako nesúvisí s konaním prebiehajúcim na súdoch Únie, t. j. desať mesiacov po vyhlásení rozsudku

z 27. septembra 2012, Guardian Industries a Guardian Europe/Komisia (T-82/08, EU:T:2012:494), a šestnásť mesiacov pred vyhlásením rozsudku z 12. novembra 2014, Guardian Industries a Guardian Europe/Komisia (C-580/12 P, EU:C:2014:2363).

25 Európska únia, zastúpená Komisiou, sa prikláňa k tvrdeniam, ktoré odvolateľka uviedla v odvolaní vo veci C-447/17 P.

26 Guardian Europe, odporkyňa v odvolacom konaní vo veci C-447/17 P, tvrdí, že oneskorenie Všeobecného súdu bolo v tomto prípade jediným dôvodom vzniku dodatočných nákladov na bankovú záruku, ktoré musela táto spoločnosť znášať, pričom v tejto súvislosti jej nevznikla žiadna zodpovednosť. V tomto kontexte Guardian Europe zdôrazňuje, že neporušila žiadne právne pravidlo, keď sa rozhodla poskytnúť Komisii bankovú záruku, pričom táto voľba bola práve naopak úplne zákonná. V dôsledku toho, ak by mal Súdny dvor prijať záver, že zákonná voľba zriadiť bankovú záruku vedie k vzniku „zodpovednosti“ spoločnosti Guardian Europe, potom by žaloba pre porušenie práv chránených článkom 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) bola zbavená akejkoľvek účinnosti v prípade, že sa podnik rozhodol pokryť časť svojej pokuty zárukou.

27 Guardian Europe uvádza, že existuje rozdiel medzi na jednej strane nákladmi na bankovú záruku, ktoré vznikli v rámci primeranej lehoty na rozhodnutie a ktoré nie sú na základe judikatúry vyplývajúcej najmä z rozsudku z 21. apríla 2005, Holcim (Deutschland)/Komisia (T-28/03, EU:T:2005:139), ako aj z uznesenia z 12. decembra 2007, Atlantic Container Line a i./Komisia (T-113/04, neuverejnené, EU:T:2007:377), nahraditeľné, a na druhej strane nákladmi na bankovú záruku, ktoré vznikli po uplynutí uvedenej lehoty.

28 V tejto súvislosti Guardian Europe, ktorá sa opiera o bod 62 rozsudku z 21. apríla 2005, Holcim (Deutschland)/Komisia (T-28/03, EU:T:2005:139), zdôrazňuje, že jeden z hlavných dôvodov, pre ktoré súdy Európskej únie rozhodli, že náklady na bankovú záruku nie sú nahraditeľné v prípade, že sa rozhodnutie Komisie, ktorým sa ukladá pokuta, zrušuje, spočíva v skutočnosti, že náklady spojené s bankovou zárukou, ktoré už vznikli, by mali byť vyplatené bankám bez ohľadu na konečné rozhodnutie o žalobe o neplatnosť. Túto úvahu však nemožno jasne uplatniť na prejednávanú vec, pretože Guardian Europe by v prípade, že by Všeobecný súd rozhodol o jej žalobe v primeranej lehote, nemusela uhradiť dodatočné náklady na bankovú záruku.

29 Guardian Europe vyzýva Súdny dvor, aby zamietol tvrdenia odvolateľky vo veci C-447/17 P, pokiaľ ide o posúdenie voľby zriadiť bankovú záruku ako „dlhodobej voľby“, a potvrdil analýzu vykonanú Všeobecným súdom v bode 160 napadnutého rozsudku.

30 Guardian Europe ďalej uvádza, že podľa práva členských štátov je príčinná súvislosť prerušená len vtedy, ak sa správanie poškodeného vyznačuje pochybením. V prejednávanej veci však správanie tejto spoločnosti nemožno považovať za pochybenie, keďže sa aktívne pokúšala urýchliť konanie pred Všeobecným súdom a niekoľkokrát kontaktovala kanceláriu, aby sa informovala o stave konania.

31 Guardian Europe tak navrhuje zamietnuť tento odvolací dôvod.

Posúdenie Súdnym dvorom

32 Treba pripomenúť, ako Súdny dvor už zdôraznil, že podmienka týkajúca sa príčinnej súvislosti stanovená v článku 340 druhom odseku ZFEÚ sa týka existencie dostatočne priamej príčinnej súvislosti medzi konaním inštitúcií Únie a škodou, pričom túto súvislosť musí preukázať žalobca tak, že vytýkané konanie musí byť rozhodujúcou príčinou ujmy (rozsudok z 13. decembra 2018, Európska únia/Kendrion, C-150/17 P, EU:C:2018:1014, bod 52 a citovaná judikatúra).

33 Na preukázanie existencie príčinnej súvislosti medzi konaním vytýkaným Európskej únii, zastúpenej Súdnym dvorom Európskej únie, a údajnou škodou treba teda zistiť, či nedodržanie primeranej lehoty na rozhodnutie vo veci T-82/08 je rozhodujúcou príčinou ujmy vyplývajúcej zo zaplatenia nákladov na bankovú záruku v období, ktoré zodpovedá prekročeniu uvedenej lehoty.

34 V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že v žalobe o náhradu škody podanej proti Komisii najmä na účely úhrady nákladov na záruku, ktoré vynaložili žalobcovia s cieľom získať pozastavenie rozhodnutí o vymáhaní dotknutých náhrad v prípade rozhodnutí, ktoré boli neskôr stiahnuté, Súdny dvor už rozhodol, že ak rozhodnutie ukladajúce povinnosť zaplatiť pokutu zahŕňa možnosť zložiť zábezpeku na zabezpečenie tejto platby a úrokov z omeškania až do vydania rozhodnutia o žalobe podanej proti tomuto rozhodnutiu, ujma spočívajúca v nákladoch na záruku nevyplýva z uvedeného rozhodnutia, ale z vlastnej voľby dotknutej osoby zriadiť záruku namiesto okamžitého splnenia povinnosti vrátiť uvedené náhrady. Za týchto podmienok Súdny dvor rozhodol, že neexistuje priama príčinná súvislosť medzi konaním vytýkaným Komisii a údajnou ujmou (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. februára 2013, Inalca a Cremonini/Komisia, C-460/09 P, EU:C:2013:111, body 118 a 120).

35 Všeobecný súd však v bode 160 napadnutého rozsudku konštatoval, že súvislosť medzi prekročením primeranej lehoty na rozhodnutie vo veci T-82/08 a uhradením nákladov na bankovú záruku počas obdobia, ktoré zodpovedá tomuto prekročeniu, nemohla byť prerušená prvotnou voľbou spoločnosti Guardian Europe nezaplatiť okamžite časť pokuty uloženej sporným rozhodnutím a zriadiť bankovú záruku.

36 Ako konkrétne vyplýva z uvedeného bodu 160 napadnutého rozsudku, dvomi okolnosťami, z ktorých Všeobecný súd vychádzal, aby dospel k záveru uvedenému v predchádzajúcom bode tohto rozsudku, sú jednak skutočnosť, že v čase, keď Guardian Europe podala žalobu vo veci T-82/08, a v čase, keď táto spoločnosť zriadila bankovú záruku, nebolo možné predvídať nedodržanie primeranej lehoty na rozhodnutie a uvedená spoločnosť mohla legitímne očakávať, že táto žaloba bude prejednaná v primeranej lehote, a jednak skutočnosť, že k prekročeniu primeranej lehoty na rozhodnutie došlo po tom, čo Guardian Europe uskutočnila svoju prvotnú voľbu zriadiť uvedenú záruku.

37 Tieto dve okolnosti však nemôžu byť relevantné na prijatie záveru, že príčinná súvislosť medzi nedodržaním primeranej lehoty na rozhodnutie vo veci T-82/08 a ujmou vzniknutou spoločnosti Guardian Europe v dôsledku zaplatenia nákladov na bankovú záruku v období zodpovedajúcom prekročeniu uvedenej lehoty nemohla byť prerušená voľbou tohto podniku zriadiť uvedenú záruku (pozri rozsudok z 13. decembra 2018, Európska únia/Kendrion, C-150/17 P, EU:C:2018:1014, bod 57).

38 O taký prípad by totiž išlo len vtedy, ak by bolo zachovanie bankovej záruky povinné v tom zmysle, že podnik, ktorý podal žalobu proti rozhodnutiu Komisie, ktorým sa tomuto podniku ukladá pokuta, a zvolil si zriadenie bankovej záruky s cieľom vyhnúť sa okamžitému výkonu tohto rozhodnutia, by nemal pred vyhlásením rozsudku o tejto žalobe právo zaplatiť uvedenú pokutu a ukončiť tak bankovú záruku, ktorú zriadil (rozsudok z 13. decembra 2018, Európska únia/Kendrion, C-150/17 P, EU:C:2018:1014, bod 58 a citovaná judikatúra).

39 Ako už Súdny dvor konštatoval, rovnako ako zriadenie bankovej záruky aj jej zachovanie spadá do diskrečnej právomoci dotknutého podniku so zreteľom na jeho finančné záujmy. Žiadne ustanovenie práva Únie totiž nebráni tomu, aby tento podnik kedykoľvek ukončil bankovú záruku, ktorú zriadil, a zaplatil uloženú pokutu, ak so zreteľom na vývoj okolností v porovnaní s okolnosťami existujúcimi v čase zriadenia tejto záruky sa uvedený podnik domnieva, že táto možnosť je preň výhodnejšia. Tak by to mohlo byť najmä v prípade, že na základe priebehu konania na Všeobecnom súde sa dotknutý podnik domnieva, že rozsudok bude vydaný neskôr, ako pôvodne predpokladal, a v dôsledku toho budú náklady na bankovú záruku vyššie ako náklady, s ktorými počítal pri jej zriadení (rozsudok z 13. decembra 2018, Európska únia/Kendrion, C-150/17 P, EU:C:2018:1014, bod 59 a citovaná judikatúra).

40 V prejednávanej veci vzhľadom na skutočnosť, že na jednej strane 12. februára 2010, t. j. dva roky po podaní žaloby vo veci T-82/08, ešte stále nezačala ústna časť konania v tejto veci, ako vyplýva z konštatovaní uvedených Všeobecným súdom v bode 133 napadnutého rozsudku, a že na druhej strane lehota, ktorú samotná Guardian Europe považovala vo svojej žalobe v konaní na prvom stupni za obvyklú lehotu na prejednanie takej veci, akou je vec T-82/08, je presne dva roky, treba konštatovať, že najneskôr 12. februára 2010 Guardian Europe nemohla nevedieť, že dĺžka konania v uvedenej veci bude oveľa väčšia, ako sa pôvodne domnievala, a mohla prehodnotiť vhodnosť zachovania bankovej záruky vzhľadom na dodatočné náklady, ktoré by mohli z jej zachovania vyplývať.

41 Za týchto podmienok nedodržanie primeranej lehoty na rozhodnutie vo veci T-82/08 nemôže byť rozhodujúcou príčinou ujmy, ktorá vznikla spoločnosti Guardian Europe z dôvodu zaplatenia nákladov na bankovú záruku v období, ktoré zodpovedalo prekročeniu tejto lehoty. Takáto ujma totiž vyplýva z vlastného rozhodnutia spoločnosti Guardian Europe zachovať bankovú záruku počas celého konania v tejto veci napriek finančným dôsledkom, ktoré z toho vyplývali (pozri rozsudok z 13. decembra 2018, Európska únia/Kendrion, C-150/17 P, EU:C:2018:1014, bod 61).

42 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že Všeobecný súd sa tým, že usúdil, že existuje dostatočne priama príčinná súvislosť medzi nedodržaním primeranej lehoty na rozhodnutie vo veci T-82/08 a stratou, ktorá vznikla spoločnosti Guardian Europe z dôvodu uhradenia nákladov na bankovú záruku počas obdobia, ktoré zodpovedá prekročeniu tejto lehoty, dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri výklade pojmu „príčinná súvislosť“.

43 V dôsledku toho, keďže tento odvolací dôvod treba vyhlásiť za dôvodný, treba vyhovieť odvolaniu vo veci C-447/17 P a zrušiť bod 1 výroku napadnutého rozsudku.

O vzájomnom odvolaní vo veci C-479/17 P

Argumentácia účastníkov konania

44 Svojím jediným odvolacím dôvodom uvedeným na podporu svojho vzájomného odvolania vo veci C-479/17 P, ktoré treba v tejto veci preskúmať pred hlavným odvolaním, Európska únia, zastúpená Súdnym dvorom Európskej únie, ktorá je odvolateľkou v konaní o vzájomnom odvolaní, tvrdí, že Všeobecný súd sa tým, že v bode 65 napadnutého rozsudku zamietol námietku neprípustnosti založenú na tom, že náhrada ušlého zisku, na ktorý sa Guardian Europe odvoláva, by zmarila právne účinky rozhodnutia, ktoré nadobudlo právoplatnosť, a to konkrétne rozhodnutia Komisie z 23. decembra 2014 (ďalej len „rozhodnutie z decembra 2014“), dopustil nesprávneho právneho posúdenia.

45 Odvolateľka v konaní o vzájomnom odvolaní vo veci C-479/17 P tým, že vychádza zo skutočnosti, že účelom úrokov, ktoré Komisia zaplatila spoločnosti Guardian Europe v súlade s rozhodnutím z decembra 2014, je nahradiť škodu, ktorá bola tejto spoločnosti spôsobená z dôvodu straty požitkov vyplývajúcich z neoprávnene zaplatenej sumy pokuty, tvrdí, že cieľom návrhu na náhradu škody z dôvodu ušlého zisku, ktorý podala Guardian Europe, je v konečnom dôsledku získať náhradu tejto škody s vyššou sadzbou, než je sadzba uplatnená Komisiou v uvedenom rozhodnutí.

46 Na to, aby sa Guardian Europe mohla domáhať uplatnenia vyššej miery výnosu zo sumy, ktorú nemohla mať k dispozícii z dôvodu neoprávnenej platby uloženej pokuty, však táto spoločnosť mala podať proti uvedenému rozhodnutiu žalobu o neplatnosť. Na rozdiel od konštatovaní uvedených v bode 64 napadnutého rozsudku má teda tento návrh na náhradu škody rovnaký predmet a rovnaký účinok ako návrh na zrušenie rozhodnutia z decembra 2014.

47 Za týchto podmienok mal Všeobecný súd uplatniť zásadu, podľa ktorej konečné rozhodnutie nemožno spochybniť prostredníctvom žaloby o náhradu škody s rovnakým predmetom a rovnakým účinkom ako žaloba o neplatnosť, vyplývajúcu z judikatúry Súdneho dvora a najmä z rozsudkov z 15. decembra 1966, Schreckenberg/Komisia (59/65, EU:C:1966:60), a zo 14. februára 1989, Bossi/Komisia (346/87, EU:C:1989:59, body 31 až 35), ako aj z uznesenia zo 4. októbra 2010, Ivanov/Komisia (C-532/09 P, neuverejnené, EU:C:2010:577, body 23 až 25), a v dôsledku toho zamietnuť ako neprípustný návrh na náhradu škody podaný spoločnosťou Guardian Europe, pokiaľ ide o údajný ušlý zisk.

48 Guardian Europe spochybňuje tvrdenia odvolateľky v konaní o vzájomnom odvolaní vo veci C-479/17 P.

Posúdenie Súdnym dvorom

49 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry žaloba o náhradu škody, ktorá sa zakladá na článku 340 druhom odseku ZFEÚ, bola zavedená ako samostatný prostriedok, ktorý má v rámci systému opravných prostriedkov svoju osobitnú funkciu a podlieha podmienkam výkonu stanoveným na účely jeho osobitného účelu, takže vyhlásenie neprípustnosti návrhu na zrušenie nevedie automaticky k neprípustnosti návrhu na náhradu škody (uznesenie z 21. júna 1993, Van Parijs a i./Rada a Komisia, C-257/93, EU:C:1993:249, bod 14, ako aj citovaná judikatúra).

50 Hoci účastník konania môže postupovať tak, že podá žalobu o náhradu škody, pričom žiadne ustanovenie ho nenúti domáhať sa zrušenia protiprávneho aktu, ktorý mu spôsobuje ujmu, napriek tomu nemôže týmto spôsobom obchádzať neprípustnosť návrhu, ktorý sa týka rovnakej protiprávnosti a smeruje k rovnakému peňažnému výsledku (uznesenie predsedu Súdneho dvora z 26. októbra 1995, Pevasa a Inpesca/Komisia, C-199/94 P a C-200/94 P, EU:C:1995:360, bod 27, ako aj citovaná judikatúra).

51 Žaloba o náhradu škody sa musí vyhlásiť za neprípustnú, ak v skutočnosti smeruje k zrušeniu individuálneho aktu, ktorý sa stal záväzným, a ak by v prípade, že by jej bolo vyhovené, mala za následok zrušenie právnych účinkov predmetného aktu. Tak je to v prípade, ak sa žalobkyňa prostredníctvom žaloby o náhradu škody usiluje dosiahnuť ten istý výsledok, ktorý jej mal zabezpečiť úspech žaloby o neplatnosť, ktorú opomenula podať včas (pozri v tomto zmysle uznesenie zo 4. októbra 2010, Ivanov/Komisia, C-532/09 P, neuverejnené, EU:C:2010:577, body 23 a 24, ako aj citovanú judikatúru).

52 Treba overiť, ako tvrdí odvolateľka v konaní o vzájomnom odvolaní vo veci C-479/17 P, či návrh na náhradu škody, ktorý podala Guardian Europe na základe článku 340 druhého odseku ZFEÚ s cieľom získať náhradu ujmy spôsobenej v dôsledku údajného ušlého zisku, smeruje k dosiahnutiu rovnakého výsledku ako v prípade žaloby o neplatnosť, ktorá bola podaná proti rozhodnutiu z decembra 2014.

53 Ako vyplýva z bodu 24 napadnutého rozsudku, Guardian Europe sa svojou žalobou o náhradu škody domáhala najmä náhrady ujmy, ktorá jej bola údajne spôsobená jednak z dôvodu dĺžky konania vo veci T-82/08 a jednak z dôvodu porušenia zásady rovnosti zaobchádzania, ku ktorému došlo v spornom rozhodnutí a v rozsudku z 27. septembra 2012, Guardian Industries a Guardian Europe/Komisia (T-82/08, EU:T:2012:494), spočívajúcej v ušlom zisku vyplývajúcom z rozdielu medzi na jednej strane úrokmi vrátenými Komisiou z časti sumy pokuty, ktorú Súdny dvor posúdil napokon ako neoprávnenú v rozsudku z 12. novembra 2014, Guardian Industries a Guardian Europe/Komisia (C-580/12 P, EU:C:2014:2363), a na druhej strane príjmami, ktoré mohla dosiahnuť, ak by žalobkyňa namiesto toho, aby Komisii zaplatila sumu, ktorú Súdny dvor napokon posúdil ako neoprávnenú, investovala túto sumu do svojich činností.

54 Okrem toho, ako vyplýva z bodov 54 a 55 napadnutého rozsudku, Komisia svojím rozhodnutím z decembra 2014 vrátila časť pokuty, ktorú Súdny dvor posúdil ako neoprávnenú v rozsudku z 12. novembra 2014, Guardian Industries a Guardian Europe/Komisia (C-580/12 P, EU:C:2014:2363), a zaplatila úroky z tejto sumy vo výške 988 620 eur.

55 Pokiaľ ide o toto rozhodnutie, treba pripomenúť, že – ako už Súdny dvor uviedol – z článku 266 prvého odseku ZFEÚ vyplýva, že inštitúcia, ktorej akt bol vyhlásený za neplatný, je povinná urobiť opatrenia, aby vyhovela rozsudku, ktorý vyhlásil tento akt za neplatný. To zahŕňa najmä zaplatenie dlžných súm a vymáhanie plnenia poskytnutého bez právneho dôvodu, ako aj zaplatenie úrokov z omeškania. V tomto kontexte Súdny dvor spresnil, že zaplatenie týchto úrokov predstavuje opatrenie vykonania zrušujúceho rozsudku v zmysle článku 266 prvého odseku ZFEÚ v rozsahu, v akom má za cieľ paušálne odškodniť stratu požitkov vyplývajúcich z pohľadávky a prinútiť dlžníka, aby čo najskôr vykonal zrušujúci rozsudok (pozri rozsudok z 12. februára 2015, Komisia/IPK International, C-336/13 P, EU:C:2015:83, body 29 a 30).

56 Na účely určenia výšky úrokov z omeškania, ktoré musia byť zaplatené podniku, ktorý zaplatil pokutu uloženú Komisiou, v nadväznosti na zrušenie tejto pokuty, musí táto inštitúcia uplatniť sadzbu stanovenú na tento účel delegovaným nariadením Komisie (EÚ) č. 1268/2012 z 29. októbra 2012 o pravidlách uplatňovania nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) č. 966/2012 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Únie (Ú. v. EÚ L 362, 2012, s. 1).

57 Pokiaľ teda disponibilný kapitál podniku sankcionovaného Komisiou umožňuje tomuto podniku zaplatiť uloženú pokutu a táto pokuta sa neskôr zruší, škoda spočívajúca v strate požitkov vyplývajúcich z tohto kapitálu bude za normálnych okolností krytá tým, že Komisia zaplatí úroky z omeškania zo sumy neoprávnene vyplatenej pokuty, ktoré sa vypočítajú v súlade s delegovaným nariadením č. 1268/2012, a to v tomto prípade sumu 988 620 eur.

58 Napriek tomu nemožno vylúčiť, že za osobitných okolností je výška týchto úrokov nedostatočná na zabezpečenie úplnej náhrady ujmy, ktorá bola spôsobená v dôsledku straty požitkov zo sumy, ktorá bola neoprávnene zaplatená.

59 Za takýchto okolností však s cieľom dosiahnuť náhradu ujmy, ktorá spočíva v strate straty požitkov z neoprávnene vyplatenej sumy a ktorú nepokrýva suma zodpovedajúca úrokom z omeškania, ktorú má zaplatiť Komisia, musí dotknutý podnik podať návrh na náhradu škody na základe článku 340 druhého odseku ZFEÚ.

60 Toto posúdenie je podporené článkom 266 druhým pododsekom ZFEÚ, ktorý stanovuje, že povinnosť inštitúcie, ktorej akt bol vyhlásený za neplatný, urobiť nevyhnutné opatrenia, aby vyhovela samotnému rozsudku, medzi ktoré patrí aj vyplatenie úrokov z omeškania, nemá vplyv na povinnosť, ktorá môže vyplynúť z článku 340 ZFEÚ.

61 V prejednávanej veci treba uviesť, že svojou žalobou o náhradu škody sa Guardian Europe nedomáha vrátenia časti pokuty, o ktorej neoprávnenosti sa rozhodlo v rozsudku z 12. novembra 2014, Guardian Industries a Guardian Europe/Komisia (C-580/12 P, EU:C:2014:2363), ani vyplatenia úrokov z tejto sumy za obdobie, počas ktorého ňou disponovala Komisia, ale vyplatenia ušlého zisku uvedeného v bode 53 tohto rozsudku.

62 Treba tiež uviesť, že pokiaľ ide o úroky z omeškania, prípadné zrušenie rozhodnutia z decembra 2014 nemôže viesť k tomu, že spoločnosti Guardian Europe sa vyplatí iná suma, než je suma úrokov, ktoré má Komisia vrátiť v súlade s delegovaným nariadením č. 1268/2012.

63 Treba teda konštatovať, že cieľom návrhu na náhradu škody podaného spoločnosťou Guardian Europe na základe článku 340 druhého odseku ZFEÚ a smerujúceho k dosiahnutiu náhrady ujmy spočívajúcej v údajnom ušlom zisku nie je dosiahnuť rovnaký výsledok ako v prípade žaloby o neplatnosť, ktorá by bola podaná proti rozhodnutiu z decembra 2014.

64 Všeobecný súd preto v bode 64 napadnutého rozsudku správne konštatoval, že návrh na náhradu škody podaný spoločnosťou Guardian Europe v súvislosti s údajným ušlým ziskom teda nemá rovnaký účel ani účinok ako prípadná žaloba o neplatnosť podaná proti rozhodnutiu z decembra 2014, a preto ho nemožno považovať za neprípustný z dôvodu zneužitia konania.

65 V dôsledku toho nemožno Všeobecnému súdu vytýkať, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 65 napadnutého rozsudku zamietol námietky neprípustnosti založené na tom, že náhrada údajného ušlého zisku by zmarila účinky rozhodnutia, ktoré sa stalo právoplatným.

66 Jediný odvolací dôvod uvedený na podporu vzájomného odvolania vo veci C-479/17 P treba preto zamietnuť ako nedôvodný, pričom toto vzájomné odvolanie treba zamietnuť.

O hlavnom odvolaní vo veci C-479/17 P

67 Na podporu svojho odvolania vo veci C-479/17 P Guardian Europe uvádza šesť odvolacích dôvodov.

O šiestom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

68 Svojím šiestym odvolacím dôvodom, ktorý je potrebné preskúmať v prvom rade, Guardian Europe tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď konštatoval, že len rozsudok vydaný súdom Únie poslednej inštancie môže založiť zodpovednosť Európskej únie z dôvodu porušenia práva Únie.

69 Podľa spoločnosti Guardian Europe judikatúra Súdneho dvora totiž výslovne nevylučuje možnosť, že by rozhodnutie súdu nižšieho stupňa mohlo viesť k žalobe o náhradu škody z dôvodu porušenia práva Únie. Zásada stanovená rozsudkom z 30. septembra 2003, Köbler (C-224/01, EU:C:2003:513), sa neobmedzuje len na súdy rozhodujúce v poslednom stupni.

70 Navyše, aj keby sa pripustilo, že len rozhodnutie súdu členského štátu, ktorý rozhoduje v poslednom stupni, môže viesť k založeniu zodpovednosti z dôvodu porušenia práva Únie, nevyplýva z toho, že by táto zásada bola uplatniteľná vo vzťahu k Všeobecnému súdu, a to vzhľadom na existujúce rozdiely medzi týmto súdom a súdmi členských štátov.

71 Okrem toho, pokiaľ by sa Súdny dvor v podstate nemohol dopustiť porušenia práva Únie v rozsudku, posúdenie uvedené v bode 122 napadnutého rozsudku by malo za následok, že súdy Únie by nemohli nikdy niesť zodpovednosť za porušenie práva Únie.

72 Napokon Guardian Europe Všeobecnému súdu vytýka, že v bode 124 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že táto spoločnosť nepoukázala na závažné súdne nedostatky, najmä procesnej alebo administratívnej povahy.

73 Európska únia, zastúpená Súdnym dvorom Európskej únie, ktorá je odporkyňou v konaní o hlavnom odvolaní vo veci C-479/17 P, spochybňuje tvrdenia spoločnosti Guardian Europe.

Posúdenie Súdnym dvorom

74 S cieľom posúdiť dôvodnosť výhrady, ktorú Guardian Europe uviedla vo vzťahu k bodu 122 napadnutého rozsudku, treba pripomenúť, že v kontexte zásady zodpovednosti členského štátu za škody, ktoré boli jednotlivcom spôsobené v dôsledku porušenia práva Únie, ktoré mu možno pripísať, Súdny dvor rozhodol, že táto zásada je uplatniteľná aj vtedy, keď sporné porušenie vyplýva z rozhodnutia súdu tohto členského štátu, ktorý rozhoduje v poslednom stupni (pozri rozsudok z 30. septembra 2003, Köbler, C-224/01, EU:C:2003:513, bod 50).

75 Na účely tohto posúdenia Súdny dvor vychádzal najmä z rozhodujúcej úlohy, ktorú má súdna moc pri ochrane práv, ktoré jednotlivcom vyplývajú z pravidiel práva Únie, a zo skutočnosti, že súd rozhodujúci v poslednom stupni je z hľadiska svojej definície posledným súdnym orgánom, pred ktorým jednotlivci môžu uplatňovať práva, ktoré im priznáva právo Únie. V tejto súvislosti Súdny dvor zdôraznil, že keďže porušenie týchto práv v dôsledku právoplatného rozhodnutia takéhoto súdu spravidla nemožno napraviť, nie je možné jednotlivcovi odňať oprávnenie domáhať sa voči štátu zodpovednosti, aby týmto spôsobom získal súdnu ochranu svojich práv (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. septembra 2003, Köbler, C-224/01, EU:C:2003:513, body 33 a 34).

76 Treba uviesť, že na rozdiel od toho, čo tvrdí Guardian Europe, z judikatúry Súdneho dvora jasne vyplýva, že zásada uvedená v bode 74 tohto rozsudku nie je uplatniteľná, ak sa porušenia práva Únie dopustil súd členského štátu, ktorý nerozhoduje v poslednom stupni (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. júla 2016, Tomášová, C-168/15, EU:C:2016:602, bod 36).

77 Hoci v prípade, keď nie sú možné vnútroštátne opravné prostriedky proti súdnemu rozhodnutiu, ktoré vydal súd rozhodujúci v poslednom stupni, je žaloba o určenie zodpovednosti štátu jediným opravným prostriedkom umožňujúcim zabezpečiť obnovenie poškodeného práva a zabezpečiť tak účinnú súdnu ochranu práv, ktoré jednotlivcom vyplývajú z právneho poriadku Únie, neplatí to v prípade rozhodnutí vydaných prvostupňovými súdmi, keďže tieto rozhodnutia možno napadnúť vnútroštátnymi opravnými prostriedkami, takže porušenia práva Únie vyplývajúce z týchto posledných uvedených rozhodnutí možno opraviť alebo napraviť.

78 V dôsledku toho, ako uviedol generálny advokát v bode 110 svojich návrhov, uplatnenie súdneho opravného prostriedku predstavuje vhodný spôsob nápravy porušení práva Únie vyplývajúcich z rozhodnutí vnútroštátnych súdov, ktoré nerozhodujú v poslednom stupni.

79 Treba overiť, či zásadu, ktorá vylučuje zodpovednosť členského štátu za škody spôsobené jednotlivcom z dôvodu porušenia práva Únie rozhodnutím súdu tohto členského štátu, ktorý nerozhoduje v poslednom stupni, možno uplatniť v rámci režimu zodpovednosti Únie upraveného v článku 340 druhom odseku ZFEÚ.

80 V tejto súvislosti treba uviesť, že na jednej strane, ako vyplýva z článku 19 ods. 1 prvého pododseku ZEÚ, Súdny dvor Európskej únie, ktorému je zverená povinnosť zabezpečiť dodržiavanie práva pri výklade a uplatňovaní Zmlúv, sa skladá z viacerých súdov, a to konkrétne zo Súdneho dvora, z Všeobecného súdu a osobitných súdov.

81 Na druhej strane článok 256 ZFEÚ stanovuje, že Všeobecný súd má právomoc rozhodovať „v prvom stupni“ o žalobách, ktoré sú uvedené v tomto ustanovení, pričom rozhodnutia vydané týmto súdom v rámci týchto žalôb môžu byť predmetom odvolania pred Súdnym dvorom. Možnosť podať odvolanie na Súdny dvor je tiež upravená v článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie.

82 Ako uviedol generálny advokát v bode 112 svojich návrhov, charakteristiky súdneho systému Únie zavedeného Zmluvami s cieľom zabezpečiť súdne preskúmanie v právnom poriadku Únie umožňujú považovať Všeobecný súd za súd členského štátu, ktorý nerozhoduje v poslednom stupni.

83 Za týchto podmienok, keďže porušenia práva Únie vyplývajúce z rozhodnutí Všeobecného súdu, ktoré môžu byť predmetom odvolania na Súdny dvor, možno opraviť alebo napraviť, čo, ako vyplýva z bodu 123 napadnutého rozsudku, bol práve prípad, pokiaľ ide o rozsudok z 27. septembra 2012, Guardian Industries a Guardian Europe/Komisia (T-82/08, EU:T:2012:494), treba dospieť k záveru, že odvolanie predstavuje vhodný spôsob nápravy nesprávnych právnych posúdení, ku ktorým došlo v týchto rozhodnutiach, pričom zásada uvedená v bode 79 tohto rozsudku je v rámci režimu zodpovednosti Únie upraveného v článku 340 druhom odseku ZFEÚ teda uplatniteľná vo vzťahu k uvedeným rozhodnutiam.

84 V dôsledku toho porušenia práva Únie vyplývajúce z takého rozhodnutia Všeobecného súdu, akým je rozsudok z 27. septembra 2012, Guardian Industries a Guardian Europe/Komisia (T-82/08, EU:T:2012:494), nemôžu viesť k vzniku zodpovednosti Únie.

85 Všeobecný súd teda bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, v bode 122 napadnutého rozsudku rozhodol, že zodpovednosť Únie nemôže vzniknúť v dôsledku obsahu súdneho rozhodnutia, ktoré nebolo vydané súdom Únie rozhodujúcim na najvyššom stupni a ktoré môže z tohto dôvodu byť predmetom odvolania.

86 Pokiaľ ide o tvrdenie spoločnosti Guardian Europe, uvedené v bode 72 tohto rozsudku, týkajúce sa posúdenia, ktoré vykonal Všeobecný súd v bode 124 napadnutého rozsudku, ako uviedol generálny advokát v bode 121 svojich návrhov, na rozdiel od toho, čo tvrdí táto spoločnosť, zo žaloby podanej na Všeobecný súd jasne vyplýva, že návrh na náhradu škody, ktorá bola údajne spôsobená rozsudkom z 27. septembra 2012, Guardian Industries a Guardian Europe/Komisia (T-82/08, EU:T:2012:494), bol založený len na tom, že Všeobecný súd v tomto rozsudku nerešpektoval judikatúru Súdneho dvora. Všeobecnému súdu teda nemožno vytýkať, že v bode 124 napadnutého rozsudku konštatoval, že argumentácia žalobkyne sa v tejto súvislosti neopierala o existenciu závažných súdnych nedostatkov, ktoré ovplyvňujú činnosť súdu Únie.

87 V dôsledku toho treba zamietnuť šiesty odvolací dôvod ako nedôvodný.

O prvom a štvrtom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

88 Svojím prvým a štvrtým odvolacím dôvodom, ktoré treba preskúmať spoločne, Guardian Europe Všeobecnému súdu vytýka, že v bodoch 103 a 153 napadnutého rozsudku uviedol, že osobne neniesla povinnosť zaplatiť pokutu uloženú Komisiou, a teda že nemohla tvrdiť, že z dôvodu nedodržania primeranej lehoty na rozhodnutie vo veci T-82/08, ako aj z dôvodu porušenia zásady rovnosti zaobchádzania v spornom rozhodnutí a v rozsudku z 27. septembra 2012, Guardian Industries a Guardian Europe/Komisia (T-82/08, EU:T:2012:494), jej bola spôsobená skutočná a určitá škoda vyplývajúca z uvádzaného ušlého zisku.

89 Guardian Europe konkrétne tvrdí, že Všeobecný súd nezohľadnil pojem „podnik“ v zmysle práva Únie. Keďže počas správneho konania pred Komisiou, ktoré viedlo k spornému rozhodnutiu, bola skupina Guardian stále považovaná za „jediný podnik“ v zmysle práva Únie, pričom pokuta uložená spoločnosti Guardian Europe bola vypočítaná na základe hodnoty predajov, ktoré dosiahla skupina Guardian, a nie na základe hodnoty predajov dosiahnuté spoločnosťou Guardian Europe, mala byť skupina Guardian považovaná za „jediný podnik“ s cieľom posúdiť v rámci článku 340 druhého odseku ZFEÚ ujmu vyplývajúcu z porušenia článku 47 Charty Všeobecným súdom a z porušenia zásady rovnosti zaobchádzania Komisiou, ako aj Všeobecným súdom.

90 Guardian Europe sa tiež domnieva, že na účely posúdenia existencie jej osobnej ujmy nemohol Všeobecný súd nevedieť o existencii jej skupinových väzieb s jej dcérskymi spoločnosťami, pokiaľ ide najmä o jej dcérske spoločnosti, ktorých bola 100 % vlastníkom.

91 Napokon Guardian Europe tvrdí, že Súdny dvor má k dispozícii všetky informácie potrebné na priznanie náhrady s cieľom nahradiť ušlý zisk, ktorý údajne utrpela z dôvodu týchto porušení.

92 Európska únia, zastúpená Súdnym dvorom Európskej únie, spochybňuje tvrdenia spoločnosti Guardian Europe.

93 Komisia v prvom rade tvrdí, že Všeobecný súd mal považovať návrh na náhradu škody z dôvodu porušenia zásady rovnosti zaobchádzania v spornom rozhodnutí za premlčaný. Podľa Komisie ide o otázku prípustnosti, a teda o otázku týkajúcu sa verejného poriadku, ktorú súd Únie môže, ba dokonca musí zohľadniť *ex offo*.

94 Subsidiárne Komisia tvrdí, že štvrtý odvolací dôvod musí byť zamietnutý ako neprípustný, pretože návrh na náhradu ušlého zisku, ktorý smeruje proti Komisii, je oneskoreným spochybnením rozhodnutia týkajúceho sa vrátenia preplatku na predbežnej úhrade pokuty.

95 Komisia ďalej subsidiárne tvrdí, že Všeobecný súd sa v každom prípade nedopustil žiadneho nesprávneho posúdenia, keď dospel k záveru, že spoločnosti Guardian Europe nebola spôsobená nijaká škoda tým, že predbežne uhradila pokutu. Na rozdiel od toho, čo tvrdí Guardian Europe, táto spoločnosť sa totiž v spornom rozhodnutí na účely stanovenia pokuty nepovažovala za jediný podnik v zmysle práva Únie. Podľa Komisie len subjektom s právnou subjektivitou môže byť pripísaná zodpovednosť za porušenia.

96 Napokon ešte subsidiárnejšie sa Komisia domnieva, že aj v prípade, že by boli tvrdenia uvedené v rámci štvrtého žalobného dôvodu prijaté, spoločnosti Guardian Europe nebol spôsobený nijaký ušlý zisk z dôvodu údajného dostatočne závažného porušenia zásady rovnosti zaobchádzania v spornom rozhodnutí. Komisia v tejto súvislosti tvrdí, že vzhľadom na to, že Guardian Europe nepristúpila k viazaným predajom, uplatnenie metódy výpočtu pokút zahŕňajúcej tieto predaje by v skutočnosti viedlo len k zvýšeniu pokút uložených iným adresátom.

Posúdenie Súdnym dvorom

97 Po prvé, pokiaľ ide o argumentáciu spoločnosti Guardian Europe v súvislosti s údajným ušlým ziskom, ktorý utrpela z dôvodu porušenia zásady rovnosti zaobchádzania, ku ktorému došlo v rozsudku z 27. septembra 2012, Guardian Industries a Guardian Europe/Komisia (T-82/08, EU:T:2012:494), a ako vyplýva z bodov 122 až 125 napadnutého rozsudku, Všeobecný súd zamietol návrh na náhradu škody založený na tomto údajnom porušení nie na základe zistení uvedených v bodoch 103 a 153 tohto rozsudku a týkajúcich sa skutočnosti, že žalobkyňa neniesla osobne povinnosť zaplatiť pokutu uloženú sporným rozhodnutím, ale z dôvodu, že zodpovednosť Únie nemôže vzniknúť z dôvodu súdneho rozhodnutia, ktoré nebolo vydané súdom Únie rozhodujúcim v poslednom stupni. Z toho vyplýva, že táto argumentácia vychádza z nesprávneho výkladu napadnutého rozsudku a je teda nedôvodná, a to o to viac, že – ako vyplýva z bodu 84 tohto rozsudku – Všeobecný súd v každom prípade správne rozhodol, že takéto porušenie nemôže viesť k vzniku zodpovednosti Únie podľa článku 340 druhého odseku ZFEÚ.

98 Po druhé treba uviesť, že – ako vyplýva z bodov 93 a 94 tohto rozsudku – Komisia vo svojom vyjadrení k odvolaniu spochybňuje postup Všeobecného súdu, ktorý v bodoch 46 a 65 napadnutého rozsudku odmietol prekážky konania založené jednak na premlčaní nároku na náhradu majetkovej ujmy, ktorá bola údajne spôsobená z dôvodu porušenia zásady rovnosti zaobchádzania v spornom rozhodnutí,

a jednak na tom, že náhrada ušlého zisku vyplývajúca z takého porušenia by zmarila právne účinky rozhodnutia z decembra 2014. Podľa Komisie majú tieto prekážky konania kogentnú povahu, a preto na ne musí Súdny dvor poukázať *ex offo*.

99 V tejto súvislosti, pokiaľ ide na jednej strane o prekážku konania založenú na premlčaní uvedeného návrhu, treba pripomenúť, že Súdny dvor už rozhodol, že premlčanie predstavuje prekážku konania, ktorá na rozdiel od procesných lehôt nie je kogentná, ale prerušuje konanie o žalobe o určenie zodpovednosti len na návrh žalovaného (rozsudok z 8. novembra 2012, Evropaïki Dynamiki/Komisia, C-469/11 P, EU:C:2012:705, bod 54), a že dodržanie premlčacej lehoty nemôže súd Únie preskúmať bez návrhu, ale že musí naň dotknutý účastník konania poukázať (rozsudok zo 14. júna 2016, Marchiani/Parlament, C-566/14 P, EU:C:2016:437, bod 94 a citovaná judikatúra).

100 Treba teda konštatovať, že ak sa Komisia domáhala toho, aby Súdny dvor zrušil bod 46 napadnutého rozsudku, v ktorom dospel k záveru o odmietnutí tejto prekážky konania, mala podať na tieto účely vzájomné odvolanie, ako to vyplýva z článkov 174, 176 a článku 178 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.

101 Na druhej strane, pokiaľ ide o prekážku konania založenú na tom, že žaloba o náhradu ušlého zisku, ktorý bol údajne spôsobený z dôvodu porušenia zásady rovnosti zaobchádzania, ku ktorému došlo v spornom rozhodnutí, by zmarila právne účinky rozhodnutia z decembra 2014, bez toho, aby sa prejudikovala otázka, či túto prekážku konania môže Súdny dvor uplatniť aj bez návrhu, treba poznamenať, že v argumentácii Komisie sa Všeobecnému súdu vytýka to isté nesprávne právne posúdenie, akým je to, ktorého sa týka jediný odvolací dôvod uvedený na podporu vzájomného odvolania vo veci C-479/17 P, ktorý podala Európska únia, zastúpená Súdnym dvorom Európskej únie. Ako však bolo uvedené v bode 66 tohto rozsudku, tento odvolací dôvod bol zamietnutý ako nedôvodný.

102 Po tretie, pokiaľ ide o argumentáciu spoločnosti Guardian Europe, podľa ktorej Všeobecný súd v bodoch 103 a 153 napadnutého rozsudku nezohľadnil pojem „podnik“ v zmysle práva Únie, treba pripomenúť, že Súdny dvor už rozhodol, že autori Zmlúv sa rozhodli pre použitie pojmu „podnik“, aby tak označili porušiteľa práva hospodárskej súťaže, ktorého možno sankcionovať podľa článkov 101 alebo 102 ZFEÚ, a nie pojmu „spoločnosť“ alebo „právnická osoba“, použitého v článku 54 ZFEÚ (rozsudok z 18. júla 2013, Schindler Holding a i./Komisia, C-501/11 P, EU:C:2013:522, bod 102).

103 Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že právo Únie v oblasti hospodárskej súťaže sa týka činností podnikov a že pojem „podnik“ zahŕňa každý subjekt vykonávajúci hospodársku činnosť, bez ohľadu na jeho právne postavenie a spôsob financovania (rozsudok z 27. apríla 2017, Akzo Nobel a i./Komisia, C-516/15 P, EU:C:2017:314, bod 47, ako aj citovaná judikatúra).

104 Súdny dvor tiež spresnil, že pod pojmom „podnik“ v tomto kontexte treba rozumieť hospodársku jednotku, aj keď je táto hospodárska jednotka z právneho hľadiska zložená z viacerých fyzických alebo právnických osôb (rozsudok z 27. apríla 2017, Akzo Nobel a i./Komisia, C-516/15 P, EU:C:2017:314, bod 48, ako aj citovaná judikatúra).

105 Pojem „podnik“ v zmysle uvedenom v predchádzajúcom bode tohto rozsudku je tak osobitne použitý na účely vykonania príslušných ustanovení práva Únie v oblasti hospodárskej súťaže a najmä na účely určenia autora porušenia článkov 101 a 102 ZFEÚ.

106 Tento pojem naproti tomu nie je uplatniteľný v rámci žaloby o náhradu škody založenej na článku 340 druhom odseku ZFEÚ. Ako totiž uviedol generálny advokát v bode 73 svojich návrhov, takáto žaloba je žalobou podľa verejného práva upravenou všeobecnými procesnými pravidlami, ktoré v prejednávanej veci podliehajú právu obchodných spoločností a ktoré sú nezávislé od logiky zodpovednosti z hľadiska kartelového práva.

107 Všeobecný súd teda v bodoch 103 a 153 napadnutého rozsudku nepodal nesprávny výklad pojmu „podnik“ v zmysle práva Únie.

108 Po štvrté, pokiaľ ide o výhrady spoločnosti Guardian Europe v súvislosti s existenciou jej vzťahov s jej dcérskymi spoločnosťami, ktoré smerujú voči konštatovaniu Všeobecného súdu v bodoch 103 a 153 napadnutého rozsudku, podľa ktorého osobne neniesla povinnosť zaplatiť pokutu, treba najskôr pripomenúť, že ak osoba uplatňuje svoj nárok na náhradu škody, musí najmä preukázať, že ujma, ktorej náhradu požaduje, jej bola osobne spôsobená.

109 V prejednávanej veci, pokiaľ ide o ujmu uvádzanú spoločnosťou Guardian Europe z dôvodu ušlého zisku, je potrebné pripomenúť, že – ako vyplýva zo spisu, ktorý má Súdny dvor k dispozícii – je nesporné, že na jednej strane časť z pokuty vo výške 148 000 000 eur uloženej spoločne a nerozdielne spoločnosti Guardian Europe a jej materskej spoločnosti, a to 111 000 000 eur, bola okamžite zaplatená Komisii v marci 2008, pričom zostatok vo výške 37 000 000 eur bol krytý bankovou zárukou, a že na druhej strane v júli 2013 bola táto záruka zrušená, pričom celková suma 48 263 003 eur zodpovedajúca celkovej sume zostatku pokuty zvýšenej o úroky bola následne zaplatená Komisii.

110 Takisto je nesporné, že v dôsledku rozsudku z 12. novembra 2014, Guardian Industries a Guardian Europe/Komisia (C-580/12 P, EU:C:2014:2363), ktorým bola okrem iného znížená uvedená pokuta na sumu 103 600 000 eur, sa tak suma 7 400 000 eur predstavujúca rozdiel medzi pôvodnou platbou vo výške 111 000 000 eur a pokutou upravenou Súdnym dvorom, ako aj suma 48 263 003 eur zaplatená Komisii v nadväznosti na zrušenie bankovej záruky ukázali byť neoprávnené, a to v celkovej sume 55 663 003 eur.

111 V tomto kontexte v rámci návrhu na náhradu škody, ktorá bola údajne spôsobená z dôvodu porušenia zásady rovnosti zaobchádzania, Guardian Europe pred Všeobecným súdom požiadala o náhradu škody vo výške 9 292 000 eur z titulu ušlého zisku, ktorý údajne utrpela v období od marca 2008, keď došlo k zaplateniu sumy 111 000 000 eur, do 12. novembra 2014, ktorý je dňom vyhlásenia rozsudku Súdneho dvora, ktorým bola uložená pokuta znížená. Uvádzaný ušlý zisk spočíval najmä v rozdiele medzi jednak úrokmi, ktoré Komisia vrátila v nadväznosti na zníženie pokuty Súdnym dvorom, a jednak príjmami, ktoré by Guardian Europe mohla počas uvedeného obdobia dosiahnuť, ak by namiesto zaplatenia neoprávnenej sumy 55 663 003 eur, investovala túto sumu do svojich činností.

112 Okrem toho sa Guardian Europe v rámci návrhu na náhradu škody, ktorá bola údajne spôsobená z dôvodu nedodržania primeranej lehoty na rozhodnutie vo veci T-82/08 pred Všeobecným súdom, domáhala náhrady škody vo výške 1 671 000 eur z titulu ušlého zisku, ktorý údajne utrpela v období od 12. februára 2010, t. j. dátumu, keď podľa jej názoru mal byť vydaný rozsudok vo veci T-82/08, do 27. septembru 2012, t. j. dňa vyhlásenia rozsudku, ktorým bola táto vec skončená, z dôvodu nedodržania primeranej lehoty na rozhodnutie v uvedenej veci. Vytýkaný ušlý zisk spočíval najmä v rozdiele medzi na jednej strane časťou úrokov vrátených Komisiou v nadväznosti na zníženie pokuty Súdnym dvorom, ktorá sa týka uvedeného obdobia, a na druhej strane príjmami, ktoré by Guardian Europe mohla počas rovnakého obdobia dosiahnuť, ak by namiesto okamžitého zaplatenia neoprávnenej sumy 7 400 000 eur investovala túto sumu do svojich činností.

113 Ako však vyplýva z konštatovaní Všeobecného súdu v bodoch 100 až 102 napadnutého rozsudku, pokiaľ ide na jednej strane o sumu 111 000 000 eur zaplatenú Komisii v marci 2008, Guardian Industries zaplatila sumu 20 000 000 eur. Pokiaľ ide o zostávajúcu sumu 91 000 000 eur, hoci Guardian Europe túto sumu Komisii vyplatila, nič to nemení na tom, že na základe viacerých dohôd uzavretých medzi spoločnosťou Guardian Europe a jej siedmimi dcérskymi spoločnosťami práve tieto dcérske spoločnosti od 31. decembra 2007 znášali z účtovného a finančného hľadiska časť pokuty uloženej Komisiou, ktorá zodpovedá tejto sume 91 000 000 eur, a to v súlade s rozdelením vyplývajúcim z uvedených dohôd. Na druhej strane, pokiaľ ide o sumu 48 263 003 eur zaplatenú v júli 2013, každá z týchto siedmich dcérskych spoločností spoločnosti Guardian Europe zaplatila priamo Komisii časť tejto sumy.

114 Z toho vyplýva, že neoprávnená suma 55 663 003 eur vrátane sumy 7 400 000 eur vyplatenej Komisii v marci 2008 bola v skutočnosti zaplatená nie spoločnosťou Guardian Europe, ale sčasti jej siedmimi dcérskymi spoločnosťami a sčasti spoločnosťou Guardian Industries, čo Guardian Europe vôbec nespochybnila.

115 Treba však zohľadniť skutočnosť, že – ako Guardian Europe tvrdí vo svojich pripomienkach tak pred Súdnym dvorom, ako aj predtým pred Všeobecným súdom – táto spoločnosť bola 100 % vlastníkom týchto dcérskych spoločností. Za týchto podmienok, ako to v podstate uviedol generálny advokát v bode 79 svojich návrhov, ochudobnenie uvedených dcérskych spoločností v nadväznosti na zaplatenie dotknutej pokuty totiž predstavuje peňažnú ujmu, ktorú znáša spoločnosť, na ktorej sú tieto dcérske spoločnosti úplne závislé. Vzhľadom na túto okolnosť Všeobecný súd nemohol – bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia – vyvodiť z toho, že dcérske spoločnosti spoločnosti Guardian Europe zaplatili pokutu, zistenie, že táto spoločnosť osobne neniesla povinnosť zaplatiť uvedenú pokutu, ani dospieť z tohto dôvodu k záveru, že sa nemohla domáhať náhrady ušlého zisku uvedeného v bodoch 111 a 112 tohto rozsudku.

116 Toto nesprávne právne posúdenie však nemôže spochybniť to, že Všeobecný súd zamietol návrhy na náhradu škody, ktoré podala Guardian Europe z dôvodu uvedeného ušlého zisku. Táto spoločnosť totiž môže platne tvrdiť, že osobne utrpela skutočnú a určitú škodu spočívajúcu v ušlom zisku vyplývajúcom z toho, že nemohla do svojich činností investovať sumy, ktoré jej sedem dcérskych spoločností a Guardian Industries neoprávnene vyplatili Komisii, len pokiaľ preukáže, že ak by tieto podniky mohli disponovať týmito sumami, investovali by ich do činností spoločnosti Guardian Europe.

117 Guardian Europe pritom nepredložila nijaký dôkaz, ktorý by umožnil preukázať takúto okolnosť, keďže táto spoločnosť sa obmedzila iba na tvrdenie, že zaplatenie pokuty jej dcérskymi spoločnosťami a spoločnosťou Guardian Industries viedlo k zníženiu jej zdrojov, ktoré malo vplyv na jej činnosť v Európe.

118 Z predchádzajúceho teda vyplýva, že Všeobecný súd mal dôvod zamietnuť návrhy na náhradu uvedeného ušlého zisku.

119 V dôsledku toho treba prvý a štvrtý odvolací dôvod zamietnuť.

O druhom odvolacom dôvode

120 Svojím druhým odvolacím dôvodom Guardian Europe tvrdí, že Všeobecný súd tým, že jej priznal iba 82 % zo sumy, ktorú požadovala z dôvodu nákladov na bankovú záruku zaplatených po uplynutí primeranej lehoty na rozhodnutie vo veci T-82/08, pretože materská spoločnosť spoločnosti Guardian Europe, a to konkrétne Guardian Industries, zaplatila 18 % z tejto sumy, nezohľadnil pojem „podnik“ v zmysle práva Únie a skreslil dôkazy predložené spoločnosťou Guardian Europe.

121 Vzhľadom na to, že tento odvolací dôvod sa týka výšky náhrady škody priznanej Všeobecným súdom z dôvodu majetkovej ujmy, ktorú Guardian Europe utrpela v dôsledku zaplatenia nákladov na bankovú záruku počas obdobia, ktoré zodpovedá prekročeniu primeranej lehoty na rozhodnutie vo veci T-82/08, a keďže – ako vyplýva z bodu 43 tohto rozsudku – bod 1 výroku napadnutého rozsudku sa zrušuje, už nie je potrebné skúmať tento odvolací dôvod.

O treťom a piatom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

122 Svojím tretím a piatym odvolacím dôvodom, ktoré treba preskúmať spoločne, Guardian Europe Všeobecnému súdu vytýka, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď zamietol jej návrhy na náhradu ujmy z dôvodu údajného poškodenia jej povesti, ktoré vyplýva z nedodržania primeranej lehoty na rozhodnutie vo veci T-82/08, ako aj z porušenia zásady rovnosti zaobchádzania v spornom rozhodnutí a v rozsudku z 27. septembra 2012, Guardian Industries a Guardian Europe/Komisia (T-82/08, EU:T:2012:494), pričom vychádzal jednak z neexistencie dôkazu o uvádzanej nemajetkovej ujme a jednak zo skutočnosti, že každé poškodenie jej dobrej povesti vyplývajúce z týchto porušení bolo dostatočne napravené konštatovaním nedodržania primeranej lehoty na rozhodnutie vo veci T-82/08, ako aj zrušením sporného rozhodnutia a znížením pokuty, ktoré vykonal Súdny dvor.

123 Guardian Europe zdôrazňuje, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy spočíva v samotnom účele práva na prejednanie veci v primeranej lehote, ktoré je zakotvené v článku 47 Charty, a že judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva pripúšťa existenciu domnienky, že neprimeraná dĺžka konania spôsobuje nemajetkovú ujmu.

124 Okrem toho Guardian Europe uvádza, že skutočnosť, že pokuta, ktorú jej v spornom rozhodnutí uložila Komisia, bola najvyššia, vyvoláva dojem, že táto spoločnosť bola hlavným účastníkom kartelu vytýkaného v tomto rozhodnutí, hoci bola najmenším výrobcom a jej účasť na tomto karteli bola najkratšia, pričom ide o dojem, ktorý bol opravený až vtedy, keď Súdny dvor vo svojom rozsudku z 12. novembra 2014, Guardian Industries a Guardian Europe/Komisia (C-580/12 P, EU:C:2014:2363), znížil výšku pokuty uloženej spoločnosti Guardian Europe na druhú najnižšiu sumu z dôvodu porušenia zásady zákazu diskriminácie, ktorého sa dopustila Komisia.

125 „Relatívny podiel“ spoločnosti Guardian Europe na porušení tak bol zachovaný na neprimerane vysokej úrovni počas neprimerane dlhej doby, čo by malo umožniť domáhať sa náhrady škody bez toho, aby bolo potrebné predložiť akýkoľvek dodatočný dôkaz.

126 Napokon podľa spoločnosti Guardian Europe ani konštatovanie nedodržania primeranej lehoty na rozhodnutie, ani zrušenie sporného rozhodnutia a zníženie pokuty, o ktorom rozhodol Súdny dvor, nepredstavujú primeranú nápravu poškodenia dobrej povesti, ktoré táto spoločnosť utrpela dovtedy, kým nedošlo k uvedenému konštatovaniu a zrušeniu.

127 Guardian Europe v tejto súvislosti pripomína, že pokuty, ktoré Komisia uložila podnikom, ktoré porušujú pravidlá Únie v oblasti hospodárskej súťaže, sa uverejňujú, takže subjekty pôsobiace na trhu vrátane spotrebiteľov o nich vedia. Guardian Europe bola teda neprávom vnímaná ako hlavný protagonista kartelu vytýkaného v spornom rozhodnutí počas predmetného obdobia.

128 Za týchto okolností sa Guardian Europe domnieva, že jedinou formou vhodnej nápravy v tejto veci je peňažná náhrada vypočítaná ako percentuálny podiel z jej pokuty, tak ako rozhodol Všeobecný súd v rozsudku zo 16. júna 2011, Bavaria/Komisia (T-235/07, EU:T:2011:283, body 342 a 343).

129 Európska únia, zastúpená Súdnym dvorom Európskej únie, spochybňuje tvrdenia spoločnosti Guardian Europe.

130 Komisia, ktorá vychádza najmä z rozsudku z 28. februára 2013, Inalca a Cremonini/Komisia (C-460/09 P, EU:C:2013:111, bod 99), tvrdí, že návrh na náhradu ujmy z dôvodu údajného poškodenia dobrej povesti spoločnosti Guardian Europe, ktoré vyplýva zo sporného rozhodnutia, je premlčaný, keďže takéto poškodenie nemá opakujúcu sa povahu a v celom rozsahu k nemu došlo ku dňu prijatia tohto rozhodnutia.

131 Komisia subsidiárne tvrdí, že tvrdenia spoločnosti Guardian Europe nie sú dôvodné.

Posúdenie Súdnym dvorom

132 Po prvé, pokiaľ ide o argumentáciu spoločnosti Guardian Europe v súvislosti s údajným ušlým ziskom, ktorý utrpela z dôvodu porušenia zásady rovnosti zaobchádzania, ku ktorému došlo v rozsudku z 27. septembra 2012, Guardian Industries a Guardian Europe/Komisia (T-82/08, EU:T:2012:494), ako vyplýva z bodov 122 až 125 napadnutého rozsudku, Všeobecný súd zamietol návrh na náhradu škody založený na tomto údajnom porušení nie preto, že by vychádzal z neexistencie dôkazu o uvádzanej nemajetkovej ujme alebo zo skutočnosti, že akékoľvek poškodenie dobrej povesti žalobkyne vyplývajúce z tohto porušenia bolo dostatočne napravené, ale preto, že zodpovednosť Únie nemôže vzniknúť z dôvodu súdneho rozhodnutia, ktoré nebolo vydané súdom Únie, ktorý rozhoduje v poslednom stupni. Z toho vyplýva, že táto argumentácia vychádza z nesprávneho výkladu napadnutého rozsudku a je teda nedôvodná, a to tým viac, že – ako vyplýva z bodu 84 tohto rozsudku – Všeobecný súd v každom prípade správne rozhodol, že takéto porušenie nemôže viesť k vzniku zodpovednosti Únie podľa článku 340 druhého odseku ZFEÚ.

133 Po druhé, pokiaľ ide o argumentáciu Komisie týkajúcu sa premlčania návrhu na náhradu ujmy za údajné poškodenie dobrej povesti spoločnosti Guardian, ktoré vyplýva z porušenia zásady rovnosti zaobchádzania, ku ktorému došlo v spornom rozhodnutí, keďže – ako vyplýva z judikatúry pripomenutej v bode 99 tohto rozsudku – to, či takýto návrh rešpektuje premlčaciu lehotu, ktorej podlieha, netreba preskúmať *ex offo*, táto argumentácia mala byť predmetom vzájomného odvolania podaného Komisiou v súlade s článkami 174, 176 a článkom 178 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.

134 Po tretie Guardian Europe spochybňuje dôvody, pre ktoré Všeobecný súd v bodoch 115 a 148 napadnutého rozsudku zamietol jej návrhy na náhradu ujmy za údajné poškodenie jej dobrej povesti, ktoré vyplýva z porušenia zásady rovnosti zaobchádzania, ku ktorému došlo v spornom rozhodnutí, ako aj z nedodržania primeranej lehoty na rozhodnutie vo veci T-82/08, a to jednak dôvod, že nepreukázala, že tieto porušenia mohli poškodiť jej dobrú povesť, ako bolo konštatované v bodoch 113 a 145 napadnutého rozsudku, a jednak dôvod, že za predpokladu, že by tieto porušenia poškodili dobrú povesť spoločnosti Guardian Europe, konštatovanie nedodržania primeranej lehoty na rozhodnutie vo veci T-82/08, ako aj zrušenie sporného rozhodnutia a zníženie pokuty, ktoré vykonal Súdny dvor, boli dostatočné na účely náhrady uvádzanej nemajetkovej ujmy, ako bolo konštatované v bodoch 114 a 146 napadnutého rozsudku.

135 V prvom rade, pokiaľ ide o dôvody uvedené v bodoch 113 a 145 napadnutého rozsudku, treba pripomenúť, že na jednej strane v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora každá škoda, ktorej náhrada sa požaduje v rámci žaloby o mimozmluvnej zodpovednosti Únie na základe článku 340 druhého odseku ZFEÚ, musí byť skutočná a určitá. Na druhej strane na to, aby mohla vzniknúť mimozmluvná zodpovednosť Únie, musí škoda vyplývať dostatočne priamym spôsobom z protiprávneho konania inštitúcií. V každom prípade účastníkovi konania, ktorý sa dovoláva vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie, prináleží, aby predložil presvedčivé dôkazy tak o existencii, ako aj o rozsahu škody, ktorú uplatňuje, a tiež o existencii dostatočne priamej príčinnej súvislosti medzi predmetným konaním inštitúcie a údajnou škodou (rozsudok z 30. mája 2017, Safa Nicu Sepahan/Rada, C-45/15 P, EU:C:2017:402, body 61 a 62, ako aj citovaná judikatúra).

136 Z toho vyplýva, že argumentácia spoločnosti Guardian Europe, podľa ktorej v prejednávanej veci existovala domnienka o existencii uvádzanej nemajetkovej ujmy, ktorá ju oslobodzovala od povinnosti predložiť v tejto súvislosti akýkoľvek dôkaz, je nedôvodná.

137 Navyše treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry len Všeobecný súd má právomoc konštatovať a zisťovať skutkový stav a v zásade skúmať dôkazy, ktoré uznal na preukázanie tohto skutkového stavu. Pokiaľ totiž boli tieto dôkazy riadne získané a boli rešpektované všeobecné právne zásady a procesné pravidlá týkajúce sa dôkazného bremena a vykonávania dôkazných prostriedkov, prislúcha len Všeobecnému súdu, aby posúdil hodnotu, ktorú treba pripísať dôkazom, ktoré mu boli predložené. Toto posúdenie, s výnimkou prípadu skreslenia týchto dôkazov, teda nepredstavuje právnu otázku, ktorá sama osebe podlieha preskúmaniu Súdnym dvorom. Navyše takéto skreslenie musí zjavne vyplývať z dokumentov v spise bez toho, aby bolo potrebné vykonať nové posúdenie skutkových okolností a dôkazov (rozsudok zo 16. júna 2016, Evonik Degussa a AlzChem/Komisia, C-155/14 P, EU:C:2016:446, bod 23, ako aj citovaná judikatúra).

138 V prejednávanej veci Všeobecný súd v bode 112 napadnutého rozsudku konštatoval, že argumentácia spoločnosti Guardian Europe, podľa ktorej sporné rozhodnutie vyvolalo klamlivý dojem, pokiaľ ide o úlohu, ktorú tento podnik zohrával v rámci kartelovej dohody týkajúcej sa plochého skla, nie je podložená dôkazmi, ktoré by preukazovali, že porušenie zásady rovnosti zaobchádzania, ku ktorému došlo v tomto rozhodnutí, mohlo svojou závažnosťou poškodiť jeho dobrú povesť nad rámec poškodenia súvisiaceho s jeho účasťou na karteli.

139 Okrem toho Všeobecný súd v bode 144 napadnutého rozsudku konštatoval, že argumentácia spoločnosti Guardian Europe, podľa ktorej bola táto spoločnosť považovaná za osobitne zodpovednú za predmetné porušenie dlhšiu dobu z dôvodu nedodržania primeranej lehoty na rozhodnutie vo veci T-82/08, nebola podložená dôkazmi, ktoré by mohli preukázať, že nedodržanie primeranej lehoty na rozhodnutie mohlo svojou závažnosťou poškodiť dobrú povesť žalobkyne nad rámec poškodenia spôsobeného sporným rozhodnutím.

140 Treba uviesť, že Guardian Europe nepreukázala ani netvrdila, že posúdenia uvedené v bodoch 112 a 144 napadnutého rozsudku spočívali v skreslení dôkazov.

141 Za týchto podmienok Všeobecný súd v bodoch 113 a 145 napadnutého rozsudku správne rozhodol, že Guardian Europe nepreukázala, že porušenie zásady rovnosti zaobchádzania, ku ktorému došlo v spornom rozhodnutí, ako aj nedodržanie primeranej lehoty na rozhodnutie vo veci T-82/08 mohli poškodiť jej dobrú povesť, a v dôsledku toho v bodoch 115 a 148 napadnutého rozsudku zamietol návrhy na náhradu škody podané z tohto titulu.

142 V druhom rade, pokiaľ ide o dôvody uvedené v bodoch 114 a 146 napadnutého rozsudku, zo samotného znenia týchto bodov jasne vyplýva, že tieto dôvody sú nadbytočné, keďže dôvody uvedené v bodoch 113 a 145 napadnutého rozsudku sú dostatočné na zamietnutie návrhov na náhradu ujmy za údajné poškodenie dobrej povesti, na ktoré sa odvoláva Guardian Europe.

143 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v súlade s judikatúrou Súdneho dvora, ak jeden z dôvodov uvedených Všeobecným súdom postačuje na odôvodnenie výroku jeho rozsudku, vady, ktoré mohol obsahovať iný dôvod, na ktorý sa tiež poukazuje v predmetnom rozsudku, v každom prípade nemajú vplyv na uvedený výrok, takže odvolací dôvod, ktorý ich uvádza, je neúčinný a treba ho zamietnuť (rozsudok z 29. apríla 2004, Komisia/CAS Succhi di Frutta, C-496/99 P, EU:C:2004:236, bod 68 a citovaná judikatúra).

144 V dôsledku toho treba tretí a piaty odvolací dôvod zamietnuť ako sčasti neúčinné a sčasti nedôvodné.

O žalobe podanej na Všeobecný súd

145 V súlade s článkom 61 prvým odsekom Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, ak je odvolanie dôvodné, Súdny dvor zruší rozhodnutie Všeobecného súdu. V danej veci môže vydať konečný rozsudok sám, ak to stav konania dovoľuje, alebo môže vec vrátiť na rozhodnutie Všeobecného súdu.

146 V prejednávanej veci, keďže odvolaniu vo veci C-447/17 P bolo vyhovené a bod 1 výroku napadnutého rozsudku bol zrušený, Súdny dvor usudzuje, že treba s konečnou platnosťou rozhodnúť o žalobe o náhradu škody, ktorú podala Guardian Europe, v rozsahu, v akom sa týka náhrady škody vyplývajúcej zo zaplatenia nákladov na bankovú záruku po uplynutí primeranej lehoty na rozhodnutie vo veci T-82/08.

147 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie v zmysle článku 340 druhého odseku ZFEÚ je podmienený súčasným splnením podmienok, ktorými sú protiprávnosť konania vytýkaného inštitúcii Únie, existencia škody a existencia príčinnej súvislosti medzi uvádzaným konaním inštitúcie a uvádzanou škodou (rozsudok z 20. septembra 2016, Ledra Advertising a i./Komisia a ECB, C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, bod 64, ako aj citovaná judikatúra).

148 Ako už rozhodol Súdny dvor, keďže jedna z týchto podmienok nie je splnená, žalobu treba zamietnuť v celom rozsahu bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ďalšie podmienky mimozmluvnej zodpovednosti Únie (rozsudok zo 14. októbra 1999, Atlanta/Európske spoločenstvo, C-104/97 P, EU:C:1999:498, bod 65 a citovaná judikatúra). Súd Únie okrem toho nie je povinný pri skúmaní týchto podmienok sledovať určité poradie (rozsudok z 18. marca 2010, Trubowest Handel a Makarov/Rada a Komisia, C-419/08 P, EU:C:2010:147,bod 42, ako aj citovaná judikatúra).

149 Z dôvodov uvedených v bodoch 32 až 41 tohto rozsudku treba žalobu o náhradu škody, ktorú podala Guardian Europe na Všeobecný súd, v rozsahu, v akom smeruje k získaniu náhrady škody vo výške 936 000 eur z titulu údajnej majetkovej ujmy spočívajúcej v uhradení nákladov na bankovú záruku po uplynutí primeranej lehoty na rozhodnutie vo veci T-82/08, zamietnuť.

O trovách

150 Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ak je odvolanie dôvodné a Súdny dvor sám rozhodne s konečnou platnosťou vo veci samej, potom rozhodne aj o trovách konania.

151 Podľa článku 138 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe článku 184 ods. 1 uvedeného rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

152 Keďže Európska únia, zastúpená tak Súdnym dvorom Európskej únie, ako aj Komisiou, navrhla uložiť spoločnosti Guardian Europe povinnosť nahradiť trovy konania a táto spoločnosť nemala úspech vo svojich dôvodoch, a to tak v rámci odvolania vo veci C-447/17 P, ako aj v rámci hlavného odvolania vo veci C-479/17 P, je opodstatnené uložiť tejto spoločnosti povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania a nahradiť všetky trovy konania, ktoré vynaložila Európska únia, zastúpená tak Súdnym dvorom Európskej únie, ako aj Komisiou, a to tak v konaní na prvom stupni, ako aj v rámci týchto dvoch odvolaní.

153 Okrem toho, keďže Guardian Europe navrhla uložiť Európskej únii, zastúpenej Súdnym dvorom Európskej únie, povinnosť nahradiť trovy konania a Európska únia nemala úspech vo svojom jedinom odvolacom dôvode v rámci vzájomného odvolania vo veci C-479/17 P, je opodstatnené uložiť jej povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania a nahradiť všetky trovy konania, ktoré vynaložila Guardian Europe v rámci uvedeného vzájomného odvolania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

1. **Bod 1 výroku rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie zo 7. júna 2017, Guardian Europe/Európska únia (T-673/15, EU:T:2017:377), sa zrušuje.**

2. Hlavné odvolanie vo veci C-479/17 P podané spoločnosťou Guardian Europe Sàrl sa zamieta.

3. Vzájomné odvolanie vo veci C-479/17 P podané Európskou úniou, zastúpenou Súdnym dvorom Európskej únie, sa zamieta.

4. Žaloba o náhradu škody podaná spoločnosťou Guardian Europe Sàrl sa v rozsahu, v akom smeruje k získaniu náhrady škody vo výške 936 000 eur z titulu údajnej majetkovej ujmy spočívajúcej v zaplatení nákladov na bankovú záruku po uplynutí primeranej lehoty na rozhodnutie vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 27. septembra 2012, Guardian Industries a Guardian Europe/Komisia (T-82/08, EU:T:2012:494), zamieta.

5. Guardian Europe Sàrl znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť všetky trovy konania, ktoré vynaložila Európska Únia, zastúpená Súdnym dvorom Európskej únie, ako aj Európskou komisiou, tak v konaní na prvom stupni, ako aj v rámci odvolania vo veci C-447/17 P a v rámci hlavného odvolania vo veci C-479/17 P.

6. Európska únia, zastúpená Súdnym dvorom Európskej únie, znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť všetky trovy konania, ktoré vynaložila Guardian Europe Sàrl v rámci vzájomného odvolania vo veci C-479/17 P.

Podpisy